

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta právnická

katedra občanského práva

Doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.

vedoucí diplomové práce

P O S U D E K

diplomové práce Pavla Druneckého

„Zaknihované cenné papíry“

Téma, které si autor vybral ke zpracování, je v podmínkách naší fakulty dosti netradiční. To lze konstatovat o cenných papírech obecně a o zaknihovaných cenných papírech zvláště, neboť ty v diplomové práci na naší fakultě jako samostatné téma snad ještě nikdo nezpracovával. Tuto skutečnost lze snadno pochopit, neboť právě uvedená látka – což je jejím obsahovým rysem – velmi výrazně vykračuje za hranice jednoho právního odvětví, ať již je to občanské právo, nebo právo obchodní. Obě tyto charakteristiky pak způsobují, že jde současně o materii nelehkou ke zpracování. Autor si tedy vzal na bedra úkol náročnější, než je obvyklý úkol zpracovat diplomovou práci za běžných podmínek. Z tohoto důvodu zasluhuje nepochybně pochvalu.

Souhlasit lze též s celkovým rozvržením práce. V její první části se autor věnuje pojmu a podstatě cenných papírů, přičemž v tomto rámci se orientuje též na obecnou právní úpravu cenných papírů, a to nejen právní úpravu aktuální, ale i tu předchozí. Nad to je do této části práce vložen též výklad o vydávání cenných papírů. Jakkoli v těchto výkladech ještě nejde o zaknihování, je možné jejich zařazení do práce obecně hodnotit jako správné, byť právě o vydávání cenných papírů, jak je v práci popsáno, to již příliš neplatí. Centrální část práce, věnovaná vlastnímu zaknihování, poskytuje nejprve pohled (byť ne příliš přesný) na vývoj od listinného cenného papíru k cennému papíru zaknihovanému a na podstatu zaknihování. Následuje rozbor právní úpravy zaknihování cenných papírů s retrospektivou dřívější právní úpravy a konečně též letný pohled na evidenci zaknihovaných cenných papírů.

Hledají-li se pozitiva práce, lze označit jako solidní jazykový projev autora. V ostatním, žel, se velmi výrazně projevuje nejen neobvyklost, ale též náročnost problematiky, kterou autor zvolil ke zpracování.

Na obecné úrovni jsem nucen vytknout, že se v práci popisuje mnohé, co do ní příliš, popř. vůbec nepatří (to se týká zejména pouze obecného popisu zákona o podnikání na

kapitálovém trhu na str. 39, 40 a zejména pak rozsáhlých výkladů o zastupitelných cenných papírech a hlavně o formě cenných papírů na str. 48 a násl.), a naopak v práci nalézáme jen velmi málo z toho, co by v ní analyzováno mělo být, tj. z evidence zaknihovaných cenných papírů, jejíž právní úprava je protkána četnými otázkami a problémy. Někdy se výklady opakují (viz např. str. 18 a 37) a konečně z formálního hlediska platí, že okruh pramenů, z nichž autor čerpá, je poměrně značně úzký.

Ještě mnohem více výtek lze mít v jednotlivostech. Omezím se jen na některé z nich a jen heslovitě. Popis historického vývoje (str. 8 a násl.) je poněkud zjednodušující a v terminologii nepřesný (např. listina nemusí představovat nárok). Popis pramenů úpravy (str. 16 a násl.) by neměl směřovat platné a zrušené právní předpisy dohromady. Druhy cenných papírů jsou popsány více než zjednodušeně (str. 23). Pokud se shrnují charakteristické rysy nové právní úpravy (str. 24 a násl.), nemělo by to působit tak, že jde veskrze o rysy, které v předchozí právní úpravě nebyly; v této souvislosti pak postrádám též jednoznačnou kritiku zákonné definice cenného papíru. Zpracování vydávání cenných papírů (str. 26 a násl.) je nejen ve shora naznačeném smyslu nadbytečné, ale v mnohém i nepřesné až nesprávné: pojem emise je užíván v jiném než v zákonném smyslu, aniž se to jakkoli vysvětluje, prospekt cenného papíru není již tím, co zákon označuje jako emisní podmínky, a už vůbec není charakteristický jen pro akcie, emitentem cenného papíru samozřejmě nemusí být jen společnost, resp. veřejná korporace a stejně tak samozřejmě není při vydávání cenného papíru nutný emisní zprostředkovatel, přičemž hrubou chybou je hovořit aktuálně o smlouvě se Střediskem cenných papírů; stejně závažnou chybou je užívat pojem emisní cena, stejně tak jako v současnosti hovořit o veřejně obchodovatelném cenném papíru a o Komisi pro cenné papíry. Nesprávné je rovněž směřovat hromadnou listinu a imobilizaci cenného papíru (srov. 32). Autor by konečně měl též vysvětlit údajné dělení cenných papírů na ordrepapíry a „ostatní“.

Přestože jako vedoucí diplomové práce shora uvedeným způsobem (nad běžný rámec) kritizují, nebylo by správné posuzovanou práci hodnotit zcela negativně. Práce potvrzuje, že si autor v souvislosti s jejím sepsáním osvojil poznatky o zkoumané látce, dokázal tyto poznatky utřídit, jakož i je adekvátním způsobem prezentovat. Předloženou práci jako celek tedy hodnotím jako práci, která splňuje požadavky kladené na diplomové práce, a doporučuji proto, aby byla připuštěna k obhajobě.

V Praze dne 26. května 2014

Doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.

